

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 122/11
14.12.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Весне Поповић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву др Д.М.Б. из Н.Б., који је поднет преко пуномоћника Г.Р, адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда 23 У 29136/10 од 11.02.2011. године, уз учешће противних странака Народне скупштине Републике Србије и В.Ј, у предмету избора чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 14.12.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА СЕ решење Управног суда 23 У 29136/10 од 11.02.2011. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање. О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба др Д.М.Б. из Н.Б., овде подносиоца захтева, поднета против одлуке Народне скупштине Републике Србије број 2491 од 12.10.2010. године, којом се за председника Комисије за заштиту конкуренције бира В.Ј., јер оспорена одлука не представља акт који ужива управно-судску заштиту пред Управним судом у смислу одредби члана 3, члана 4. и члана 14. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09).

Подносилац захтева предлаже преиспитивање побијаног решења из разлога прописаних чланом 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима и указује да је Управни суд погрешно побијаним решењем закључио да оспорени акт не ужива управно-судску заштиту у смислу чл. 3, 4. и 14. Закона о управним споровима. Ово из разлога што није предвиђена другачија судска заштита, па је тужба у управном спору једини предвиђен поступак заштите законитости у погледу овог акта. Истиче да се оспореном одлуком Народне скупштине неспорно решава о праву и на закону заснованом интересу тужиље, као кандидата који се пријавио на конкурс како би се о њеној пријави донела одлука у законом предвиђеном поступку и на закону заснованим условима. Сматра да је основ за преиспитивање оспорене одлуке у управном спору предвиђен и самим Уставом Републике Србије, у члану 198. ст. 1. и 2., којим је прописано да појединачни акти и радње државних органа морају бити засновани на закону и да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору ако није предвиђена другачија судска заштита. У том смислу наводи и ранију праксу Савезног суда, са истим правним схватањем, те да је ова пракса објављена у више стручних билтена и часописа. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине побијано решење и предмет врати на поновно одлучивање. Противна странка, Народна скупштина Републике Србије је по налогу Врховног касационог суда доставила списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није дала одговор на захтев.

Противна странка, В.Ј., у одговору на захтев наводи да није учествовала у првостепеном поступку пред Управним судом, а да је међутим Управни суд правилно поступио када је решењем чије се преиспитивање тражи тужбу одбацио правилном применом члана 26. став 1. тачка 2. у вези става 2. истог члана Закона о управним споровима. Даље наводи да је поступак избора за председника и члана Савета Комисије за заштиту конкуренције спроведен на законом прописан начин и да она у потпуности испуњава услове конкурса за избор председника Комисије за заштиту конкуренције. Сматра да је побијано решење у свему правилно и на закону засновано и предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Основано се наводима захтева за преиспитивање судске одлуке указује да је побијано решење донето уз повреду чл. 3, 4. и 14. Закона о управним споровима, на основу којих одредаба је Управни суд одбацио тужбу у управном спору. Наиме, према образложењу побијаног решења Управни суд је тужбу тужиље др Д.М.Б. из Н.Б., поднету против одлуке Народне скупштине Републике Србије број 2491 од 12.10.2010. године, одбацио на основу члана 26. став 1. тачка 2. у вези става 2. Закона о управним споровима,

оцењујући да оспорена одлука не представља акт који ужива управно-судску заштиту пред Управним судом у смислу члана 3, члана 4. и члана 14. Закона о управним споровима. Ово из разлога што се не ради о појединачном правном акту којим је тужени орган непосредном применом прописа решавао о одређеном праву или обавези тужиље, већ о одлуци коју је Народна скупштина Републике Србије донела у оквиру својих изборних права из члана 99. став 2. тачка 6. и члана 105. став 2. тачка 15. Устава Републике Србије а у вези члана 8. став 1. Закона о Народној скупштини и члана 23. став 2. Закона о заштити конкуренције.

Из достављених списа предмета Управног суда 23 У 29136/10, списа предмета Народне скупштине и доказа приложених уз тужбу види се да је тужила тужбу у управном спору поднела против одлуке Народне скупштине Републике Србије број 2491 од 12.10.2010. године, о избору председника Комисије за заштиту конкуренције, којом се за председника Комисије за заштиту конкуренције бира В.Ј. Из достављених списа се види да је оспорена одлука донета након претходно спроведеног поступка по објављеном конкурс за избор председника и чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, који је Народна скупштина Републике Србије, на основу члана 23. став 6. Закона о заштити конкуренције, огласила у "Сл. гласнику РС" бр. 97/09 дана 27.11.2009. године, и на који конкурс је пријаву поднело двадесет кандидата, међу којима је и тужила Д.М.Б.

Одредбом члана 198. став 1. Устава Републике Србије, је прописано да појединачни акти и радње државних органа, организација којима су поверена јавна овлашћења, органа аутономних покрајина и јединице локалне самоуправе морају бити заснована на закону. Ставом 2. истог члана Устава Републике Србије, је прописано да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају није предвиђена другачија судска заштита. Одредбом члана 3. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), је прописано да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

Полазећи од изнетог, Врховни касациони суд налази да одлука Народне скупштине Републике Србије број 2491 од 12.10.2010. године о избору председника Комисије за заштиту конкуренције, која је донета по оглашеном јавном конкурс за избор председника и чланова Савета Комисије за заштиту конкуренције, на основу члана 23. Закона о заштити конкуренције, представља коначан појединачни акт чија законитост, у смислу наведених одредаба члана 198. Устава и члана 3. став 2. Закона о управним споровима, подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, јер у овом случају законом није предвиђена другачија судска заштита. Стога се основано наводима захтева указује да је побијаним решењем, којим је тужба тужиље у управном спору одбачена са разлога наведених у образложењу тог решења, повређен закон на њену штету, јер је, и по оцени овога суда, Управни суд погрешно закључио да оспорена одлука Народне скупштине не представља акт који ужива управно-судску заштиту пред Управним судом у смислу члана 3. члана 4. и члана 14. Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе противних странака изнете у одговорима на захтев, али их није посебно образлагао, јер налази да исти, код разлога датих за одлуку у диспозитиву ове пресуде, нису од утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења. При томе је суд имао у виду да противне странке имају право и могућност да у управном спору учествују у својству заинтересованих лица, и да у том својству ради заштите својих права и правних интереса истичу наводе које ће Управни суд ценити у поступку по тужби којом је спор покренут.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да у поновном поступку расправи сва питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.12.2012. године, Узп 122/11

Записничар,

Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.